

Het Sprookje van Jezebel.

Er was eens een man met een groot libido. Zijn naam was Jezebel. Aangezien dat een meisjesnaam is die tevens nogal zionistisch klinkt, stellen wij voor om Jezebel gewoon "Martin" te noemen.

Jezebel, 't is te zeggen Martin, had behalve een meer dan gezonde wellust, ook een groot hart, en hield van alle vrouwen. Dat was blijkbaar wederzijds, want menig schoon volk viel aan zijn voeten, zo erg dat Martin niet meer kon gaan of staan waar ie wilde zonder gevaar van tuimelperten of van zijn sokken te sodemieteren. Daar artsen dit toeschreven aan de ontwapenende blik in zijn donkere ogen, begon Martin bij bepaalde gelegenheden een zwarte zonne bril te dragen.

"Dat heeft toch allemaal niets met onze club te maken ?!" zult u verzuchten. Geheel terecht, en ware het niet dat Martin ook toevallig een groot fietsliefhebber was. Enige vergelijking met bestaande personen is dienaangaande louter toevallig.

De wielertoeristenclub waarbij Martin zich aangesloten had was gemengd M/V, en aldus was Martin ook dààr zeer geliefd. Zijn onvoorspelbaar koersgedrag wekte nu eens hilariteit dan weer bewondering op, en hij kon al rijdend rede voeren gelijk gehakt stro. Een man van vele kleuren, kuren en kanten, wiens leven was doorspekt met een normale portie tragiek.

Tot Bertha zijn pad doorkruiste. Meteen was het koekenbak, en aanvankelijk stortte hij zich vol overgave op haar. Vol trots deelde hij haar met zijn vrienden en vriendinnen, en waar zijn hart zo vol van was liep zijn mond van over. Gaandeweg echter kreeg hij achterdocht vanwege de intense belangstelling van figuren van wie hij dacht dat het vertrouwenswaardige kameraden waren. Hij vond die aandacht méér dan gewoon, en werd waarempel jaloers. Na de zoveelste woordenwisseling over Bertha, tijdens dewelke hij steeds het gevoel had het onderspit te moeten delven, sloeg dat gevoel al gauw over in paranoia. Het werd zo erg dat hij zich bezitterig ging gedragen tegenover Bertha, die hij volledig voor zich alleen opeiste. Dat hij daarbij zichzelf begon te verwaarlozen drong helemaal niet tot hem door. Hij verzorgde zich niet meer, zijn haar groeide door zijn klak, zijn baard groeide grijs en grauw tot op zijn buik, en zijn lijfgeur deed denken aan die van een gevangene in een middeleeuwse kerker. Meer en meer raakte Martin geïsoleerd, en leidde hij het leven van een verstoten kluizenaar, alleen met zijn Bertha. De enkele keer dat hij haar dan nog besteede, mompelde hij verontschuldigen aan haar adres, en vroeg luidop vergeving aan zijn vrienden van weleer, die hem niet meer kenden, maar die hij des te meer miste. Uiteindelijk zocht hij soelaas in drank en spelen, gokte en vloekte, en ondertussen kwijnde Bertha – trouw – langzaam weg.

Op een dag won hij drieëndertigmiljoen honderdzevenenveertigduizend negenhonderdennegen euro met een lotje van de koloniale loterij dat hij gevonden had in het containerpark, toen hij per abuis in de papiercontainer gesukkeld was nadat de wind zijn klak van het hoofd had gerukt terwijl hij in het oud ijzer aan het scharten was. Dat zou zijn leven drastisch veranderen. Hij kocht meteen een onbewoond eiland in de Stille Zuidzee, en trok er met Bertha naar toe. Hij nestelde zich daar, en leefde nog lang en gelukkig.

Tot hier het onwaarschijnlijke verhaal van Jezebel, ook wel gekend als "Martin".